

סמייר פרוכטורייר
3346789

בן חנה ומיכאל
נולד ב- ג' חשווון תשכ"ב 13.10.1961
התגייס לצה"ל בנובמבר 1979
שירות בפלס"ר 95
נפל ב- י"ז תמוז תשמ"ב 8.7.1982
בתאונת דרכים.

באיםוניים

קרב בו השתף - כבוש הבופור

בשעות הבוקר של יום ראשון, 6 ביוני 1982, האזינו לוחמי הסיירת והחհ"ן לתדריך האחרון. חמ"ט בקלו השקט וווסך הבתוכה, ולפניהם מפקד הסיירת קפלינסקי, "קפלאן" בפי ידידו. כבכל המלחמות, כך גם במלחמה זו נקבעה חטיבת גולני לתروس תרומה חשובה ומכrucעת; כבכל המלחמות נפל חלקה של החטיבה לנחל את קרבת המפריע, הבולט, שהוווז סמל ווותר חקוק לאנדרטה כאנדרטה היסטורית האורכה של גולני: כיבוש

מבצר הבופור.

במלחמת העצמאות (1948) – כיבוש אילת, היא אס-ירשא (יחד עם חטיבת הנגב של הפלמ"ח); במבצע קדש (1956) – כיבוש מוצבי תל-פאחר ותל-עוזיאת המאיימים; במלחמת יום הכיפורים (1973) – כיבוש מוצבי חורמון, "העוגנים של המדינה", ועתה, במלחמת שלום הגليل (1982) – כיבוש מוצב הבופור, אימת ישובי הצפון וגאות המחלבים.

בשעה 12 בעחריgm הchlala התזהה. הכוח חזח את גדר המערך והתקדם בנסיעה איטית לעבר הבופור. בשעות אחר הצהרים הגיעו הלוחמים לקרבת גשר עקייה. לאורך שעות הנסעה הארוכות ליווה הבופור את חיליל הכוח, כשהוא ניצב גוף זקור, חולש לבדו על הסביבה וכайлו מסביר לכל מי שעדין לא הבין, מהי חשיבותו האסטרטגית הגדולה. המפקדים ייסו להחיש את התקדמות הכוח. הכוונה הייתה לנחל את הקרב באור יום, ואת התברר, כי לא ניתן יהיה להגיע לשטח הלחימה אלא לעת ערב. נשך שעות ארוכות הומטרה ארטילריה כבדה על תעלות המבצר. גם מטוסי חיל האוויר "רייכו" את היעד. בධען התברר, כי מלאכת "הריכוך" לא הchallenge את נחישות לחימתם של המחלבים.

לעת עבר חגינו כוחות הסיירות ומחה"ן פלוייתו של כפר ארנון, הנובשול העיני בדרן לבופור חמונשא מעליון. כוח החחה"ן, בפיקודו של אביקת, עלח לינגדות אש וחישיב למקורות הורי שאותרו במיתחמי הכופור לאחר מכן תתקדם חיכום לכיוון חדיד. כשהוא טופג במקובל אש עזה חניתה עבר חמבר שחשוא מנהל קרבות ווי קעריות עם מחלבים גם כוח חסירות חתל מתקדם לעבר חמבר שחשוא מנהל קרבות ווי קעריות עם מחלבים שחתבערו בbatis הכופר ווישו למנוע את מעבר הלוחמים. בשטח מטווים נוצר נתק ביר מוטי לבין חנמי"ש של קפלן. בנגמ"ש של מוטי חל קדר ופרצוף קדשו. בכל זאת חיליה מוטי לחשין את קפלן בקשר ובקש ממנה להורת את עצמו בשיטה. הילול כבר רוד וזכה מפוזר בשטח, כאשר אש נורית לעברו חן מהמבצר למעלה וחן מבתי הכופר שבסיטה.

שניות אחזות לאחר שקפלו טיכום עם מוטי על סיימון זיהוי מטווים. נגע הנטמ"ש שלג. קפלן עצמו נמלע מכדור בביטנו, ופציעתו מאובחנת לקשה למדי. מוטי שואל בקשר כמה פעמים: "קפלן, נגענו?" – אך לא מקבל תשובה. בנגמ"שים אחרים שומעים את שאלותיו של מוטי, וחשתיקתו מכיוונו של קפלן יוצרת אויריה כבדה. כל אותה עת נשא חרי, וברור שצורך לעשות משהו ובודחיפות כדי לארגן מחדש את הכוח. גבי הטעמה"ט מאזור לחתפותה בשיטה ומודיעו בקשר: "שאף אחד לא יוז – גוני בא אליכם".

גוני – גורא הרניק – היה מפקד חסירות עד שבזע לפני המלחמה. שבוע לפני שהחל החל ערכו לו חיילי ועמיתו המפקדים מסיבות פרידה נרגשת. כהנישך ישיר למסורת מפקדי חסירות, היה גוני מפקד טמכותי ונערץ, אהוב על חיילי וישראל בטחון סביבו. באותו יום, יום ראשון, היה אמר לחטייך בבקב"ס, להזכיר את ציודו ולפתוח בחינוי איזהים חדש. ביום שני, ערב המלחמה, ערך מסיבת שיחורו דודת משתפים בביתו בירושלים. בתוך התקליטים והצלילות לא שיר גוני, כי למרת הדין הוא ימצא את עצמו בשטח הכניסה החטיבתי ליד קיבוץ יפתח בצפון. כשהחלו להזכיר את החילאים מוחפשות השבת, לא היסס אף לרוגע. התנדב מיד, התיציב בפני המה"ט וסגן ווהדי, כי הוא מוכן לקבל על עצמו כל תפקיד. והחולט להצמידו לכוח הטעמה"ט ולשבצו בפעילות מבצעת על פי הចורך.

עם פצעיתו של קפלינסקי, נקרא גוני להשתלב בקרב. הוא על נגמ"ש ויצא במשירות. במהלך עיר חבירו בשיטה. בעוד הוא מתקדם, שייר בקשר את הצופן היישן והכל-כך מוכר: "כאן קדק נוקם". קולו עמוק והצוף המשודר, גרמו לתרגשות אצל החיילים. שילובו של גוני בקרב היה נקודת מפנה: המבוכה והמעט בילבול שרשו בקרב הלוחמים עם פצעית קפלן, פינו מקום לモטיבציה מחודשת והרגשה משופרת.

כניסה ללבנון

מוצב הבופור

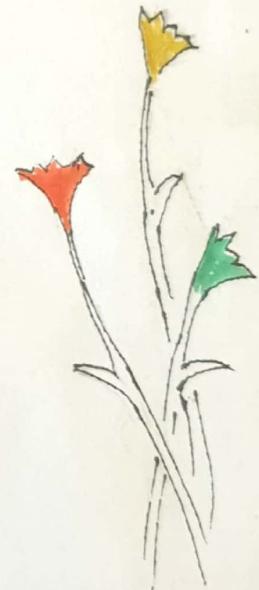
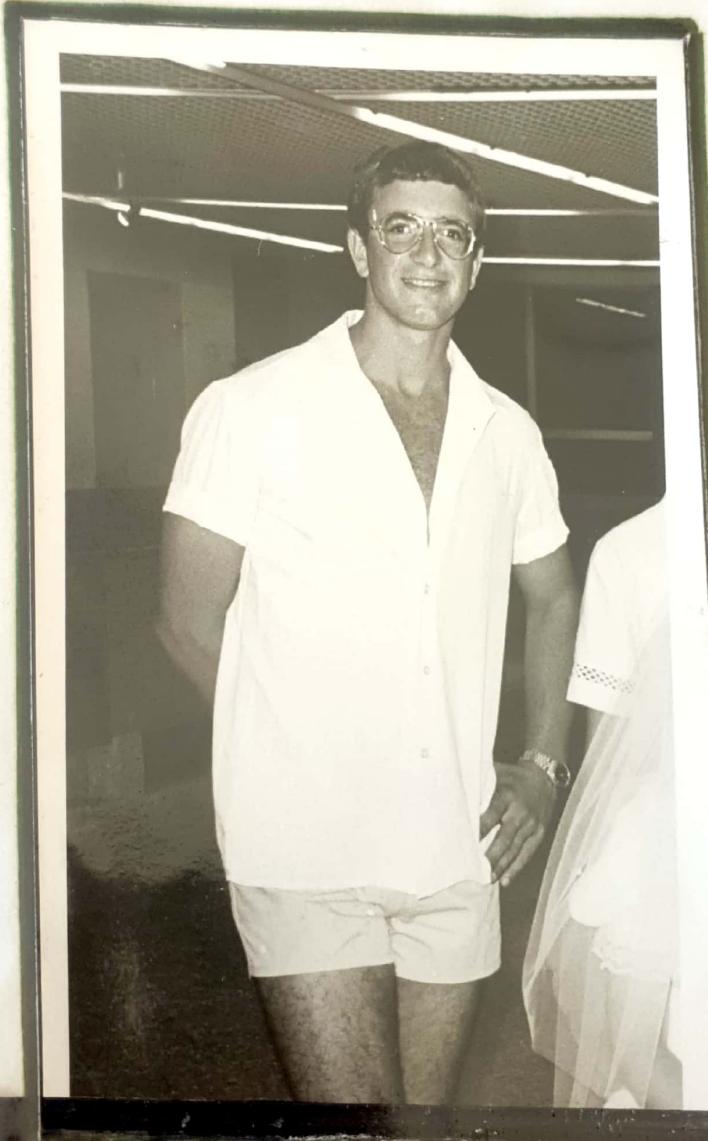

קטעים ממכתבו של חברנו יהודה.

... בשנים האחרונות לylimודיו בתיכון כבר ראלינו שהחומר ניחן באומה תכוגנה נדירה הקרויה חריזמה. החפריה שלו נקהלו סביבו בכל מקום ומקום והוא היה - ובודאי שלא מרצונו - המרכז הטבעי. אך לא רק אלה כי אם גם צעירים ואף מבוגרים ממנו בהרבה נמשכו אל מרכז זה. ומן הסתם לא אנחגו חילידים שנתרכלנו בו כמו שהוא.

... בטעונו העצמי, איזונו המופלא ומצגו הגוח, יכולתו לעמוד על דעתינו וללחום למען אף אם לא היו מתחילה מקובלות על בני שיחררו דיוווחי התקשעה אשר השקעתם בו.

... רבות מדברים אצלינו על בני המשק או על בן הקבוץ...
ואנו בהקשר אחר לגמרי ראייתו ביירט את בן הקבוץ, הבנה לנער כזה פיללנו, בו ושכמותו ראלינו את הדור השני כפי שבשננו שיליה, לשך, הגורן, טוב, לעניין ומתחת מעטה הקלילות רציני, יסודי,
אחראי ונכון להקריב.
בקיצור, בן אשר לא ההורים בלבד משבחים בו אלא הקבוץ על רבדיו
הרבים מתברך בו....

יאיר פרוכטורי שלגנו

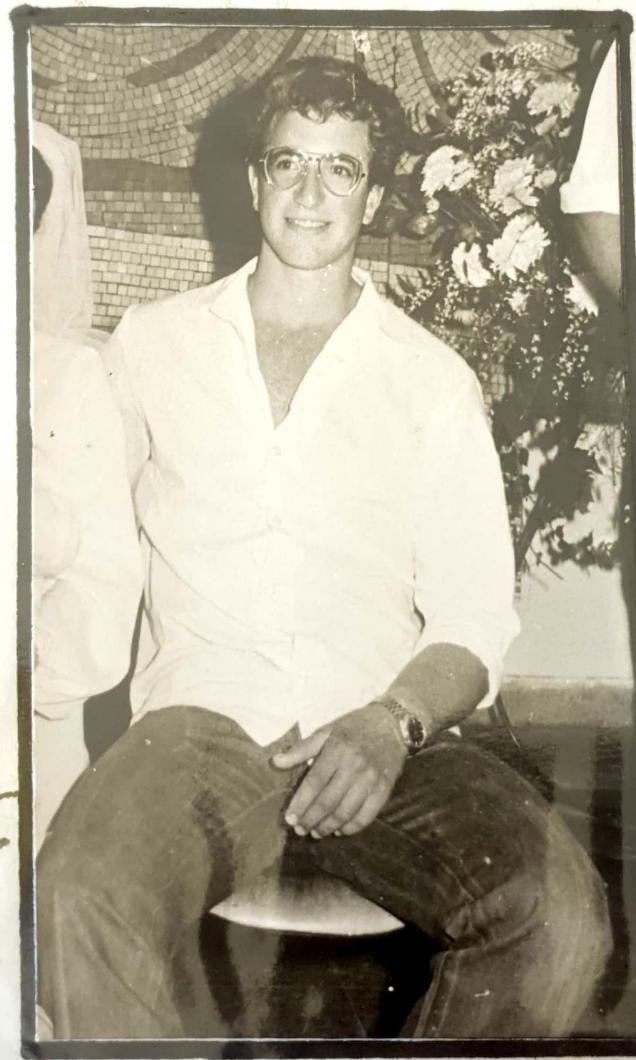
עכשו כבר הכל שונה,
דבר אילנו דומה למה שהיה.
ונראה כי שוכן עולם לא נהייתי מות שלילנו,
ה"סיקוליאדה" חסרת אחד ממחיה.
הטיירת חסרת אחד מטובי אנשיות,

*

להשתולל בחדר, ללא יairo, זה דבר שונה לגמרי.
לשחק כדורה – סל, ללא יairo, זה לא זה.
להלחם ללא יairo קשה מאוד.
ויכוחים אידיאולוגיים ושיינם כאלה
אלבדו את המילך המיוחד.

המכה גדולה ממידותנו

צוות "אבו".

לזכר נעדדים

יאיר פרובטר

היום

(קיבוץ סעד)

מגיעה לחופשה לשבת, באופן טבעי נאספו
סביבו כל חבריו לשם מה בפיו, להאזין
להגבותיו ולהמצאה בקרבתו.

גם היום באו ונאספו חברים — יair —
יחד עם קרוביך, מוקרי המשפחה
וחברי הקבוצה, הפעם באנו להפרד ממד'
עולם, וקשה הפרידה. זה כמעט בלתי
אפשר. נפלאו דרכיו של הקביה ואני אנו
יוזעים מדווקוטף רבון העולמים את
הפרחים היפים בצמיחתם.
שמא הוא מקשטי בהם את כסא כבו-
דו?

קשה דברי הניחומים לחנצה, למיקי,
לאחים, לאחות, לקרים, לחבריו ולנו,
הן משפחה אחת אנחנו ושיכלנו את אחד
מבנהינו.

יאיר, היה היום שליח צבור לכלנו
ואמור למלאך המשחית היושב במרומיים,
בדרכך, במלוא התעוזה והאמת — הרף!
יאיר, מעתה כוכב עליינו מרומות
יאיר.

תאה נשמתך צורוה בצרור החיים.

ליפא אהרון (טביה) פרובטר (יאיר)
ליפא אהרון (טביה) פרובטר (יאיר)

שבועה עשר בתמוז נשתרבו לוחות ראי
שוניים ובטל התמיד והובקעה העיר ושרוף
אפוסטומוס את התורה וחענד צלם ב-
היכל.

שבועה עשר בתמוז כבת נרו של יair,
בנם הבכור של חברי מיקי וחנץיה.
קשה לחשוב על יair במוניים של אי-
נו. עוד יותר קשה לעמוד ולהسفיד אותו,
כי על פי אופיו המיעוד לא היה רועה
לשמע את מה שאומרים עליו, פשוט סליד
מדברי שבח. הפעם, במחילה, נאמר מעט
מצער.

עלם חמודות, איש אמת וישראלץ מ-
אין במוهو, נלחם על מה שחייב לנכון,
לא כל פשרות.

טיפולו של חבר אמייתי, נאמן עד לקי-
צוניות, מסור בלב ונפש.

יאיר החסום, הספורטאי, הלוחם
לא חת, ניחן בנפש רגישה. כשהגיעו לכאן
לחופשה בשוויך הקבוצות, שתק — לא
סיפר על חלקו במערכה — והוא היה
שייך ליחידה מובחרת שפעלה רבות, אבל
התבטא, שהחלק הקשה ביותר עברו
במלחמה היה הביקור אצל משפחות חבי-
ריו שנפלו במערכה והוא הלך להתמודד
עם זה בדרך שהתמודד עם כל אתגר,
באומץ ובעוז רוח.

יאיר, בונימשפחה למופת, היה קשור
להוריו בכל נימוי נפשו, מהם ספג את כל
מה שגילם בדמותו, אהב את האחים וה-
אחות, העירץ את הסבא והסבתא והיה
זה אך מובן מאליו שביתם של חנצה
ומיקי הפך להיות מרכז למפגשים החבי-
רתתיים של יair וחבריו.

יאיר, דמות סמכותית בקרב חבריו
ובקרב הדור הצעיר בקבוצה, ובשניה

Scanned with CamScanner

הקייבוץ בוכה

שם נסota לערוב, אל שבת ענו.
מה של יגונ-אבלים.

עת של שמחות-פנישות בקייבוץ
היום חורף הקיבוץ אל החורף, מול

את יאיר חובלנו למנוחות ב-
ערבי-שבת אחר הגהרים.
שעת זו בקיובץ היא, ביום כ-
תקנים, שעת של הכנה והתמര-
קוט לפרקת השבת הקרה ו-
באת, וגם שעת של שמחות-פניש-
שות עם הבנים השבים הביתה
לחופש, היום בא, יותר נכון הוא
בא, יאיר לבתו בפעם החזרונה.

שיר ליאיר

**יאיר - בום של ידידים -
בכורים ואהובם
תמונות ממנו פה ושם
עלות כמעצמן.**

**תמונות ברורות, תמונות חדות
עלות בזכרון
פה עם אביו בדירת הצאן
פה בזרועות אמו.**

**פה כפעות נושך לבת
וכאן כבר מצויה
והפה יAIR בעבודה
והנה הוא חיל.**

**יאיר - בום של ידידים -
בכורים ואהובם
מיישר מבט אל העולם
בוטח בוכחו.**

**איינו שואף אל המרכז
איינו מרבה דברים
אך בין רעים וחברים
הוא נקודת הכוח.**

**עיר עודנו לימים
בולט כאישיות
מאה אחוז של נוכחות
סימנו הכר שלו.**

**בישיבה לומד תורה
בעבודה עובד
בקיש לספוג גם לתת
תמיד ברמ"ח וס"ה**

הקיובוץ מתלבך בדרך כלל כי-
שמחותיו וביגונתוי. אונ, לב כולם
פועם כאחד ונשכחות טראות ומתח
לוקות של סטס-ימי-חולין, כך גם
מול ארונו של יAIR, מכל העברים,
בכל השבילים, מתחלמים שחווים
ושותקים חברים וידידים אל רח-
בת בית הכנסת, שם מוצב תארון,
משפחה אחת גדולה/מתהדרת מול
הבן השב הביתה למנוחה אחרונת.

יאיר נולד וגדל בקיובוץ סעד
שבנגב האפוני, גדול — פשוט
כמשמעותו: גבה-יקומה ורחב-גרם,
וגם ישראלי וחברי וסמכותי ו-
חביב על כל רעיזי ויזעדי התנדבות
לייחודה מובהרת, שכלה במלחה
זו לא-אטמת מלחמות, ו עבר אתה
מסלול מפוך של אש ודם, גם
את קרבות הבופור עבר בשלום, ו-
כבר קבנה עת שחרורי, ואו סט-
הה המכוננת מן הקבש והדרדרה
לאן שהדרדרה — ויאיר אננו.
הבופור לא יכול לו.

יאיר היה בדרכו מהצפו, כשה-
יעדו האחים אותו יום האז-
ברת לחבבו ליחידה רוז גוטמן
בקיבוץ העוגן. מאו תום הקברנות
סכוב, כמו אחרים מחברי, בין
בתי הנופלים. עתה נשאים אותו
שישח מחבריו לצדות על כתפיים
אל בית העלמוני הקטן שבין הד-
שודות — וכל הקיבוץ בעקבותיהם.

בוכה הקיבוץ, מתייפחים חבריו
הקשויים של יAIR, שעוד איבר
מאביריהם נקרע, והוסף קורא:
בעלאות דרכי הbara. הסב הנמרץ
תמייך, אומר קדיש בקהל נשרב.
אין יריות, הלויות שקטה.

במצעד אייטי חולפים הנאספים
מול תלילות העפר. בדממה, מכור-
נסים בתוך עצם, מניחים אבן,
קיבונזניקים בגדי עבודה וחדרים
לבושים שחורים; חברות מוכסחות
ראש חבריהם לנשך בគומותיהם
הזהומות; בני כיתה מאוז בית ה-
תינוקות וידידי ההורם מכל קצווי
הארץ. לוחם ממלווי הארון שעון
על געציעץ וכחפי רוטטה. חבר
רי מתקשים לעקרו משפט. גם
הם מוחים דמץ.